

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.183 van 23 oktober 2024
in de zaak A. 236.975/VII-41.624**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Steven Hooyberghs
 kantoor houdend te 2300 Turnhout
 Azalealaan 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
 staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Oostakker
 Orchideestraat 61 A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 augustus 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 275.012 van 6 juli 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.071 van 24 oktober 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 april 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Steven Hooyberghs, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker, van Surinaamse nationaliteit, op 4 maart 2020 een F-kaart heeft ontvangen als familielid van een burger van de Unie, namelijk zijn echtgenote van Nederlandse nationaliteit.

Op 28 februari 2022 neemt de verwerende partij een beslissing waarmee verzoekers verblijf wordt ingetrokken (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 8 april 2022 tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 6 juli 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het cassatieberoep: belang

Standpunten van de partijen

4. De verwerende partij deelt met een brief van haar raadslieden van 10 april 2024 mee dat verzoeker op 14 november 2022 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, dit in functie van zijn minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit, en dat hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 16 mei 2028. Volgens de verwerende partij beschikt verzoeker daarom niet langer over een actueel belang bij het huidige cassatieberoep. Zij bevestigt dit standpunt ter terechtzitting van 18 april 2024.

5. In een brief van zijn raadsman van 11 april 2024 en ter terechtzitting van 18 april 2024 bevestigt verzoeker dat hij thans beschikt over een F-kaart als ouder van een minderjarig EU-kind. Volgens verzoeker is het vereiste belang echter nog aanwezig omdat de aanvankelijk bestreden beslissing de intrekking van het verblijfsrecht betreft en de vernietiging van die beslissing “voor hem een ononderbroken verblijf sinds 2019 in België [zou] betekenen, waardoor hij meer dan 5 jaar in onderbroken verblijf is en hierdoor in aanmerking komt voor een nationaliteitsverklaring conform artikel 12bis Wetboek van de Belgische nationaliteit”.

Beoordeling

6. Uit het bestreden arrest en de door de partijen verstrekte gegevens blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat verzoeker ingevolge het indienen

van een bijlage 19^{ter} op 29 mei 2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 4 maart 2020, geldig tot 28 november 2024.

De gebeurlijke vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing, waarmee dat verblijf werd ingetrokken, zou ertoe leiden dat verzoeker nu reeds aanspraak kan maken op de voordelige gevolgen van een wettig verblijf van vijf jaar om de Belgische nationaliteit te verwerven. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker inmiddels in het bezit werd gesteld van een nieuwe F-kaart vermits de duur van vijf jaar wettig verblijf nog niet werd bereikt op grond van de laatste aanvraag.

Bijgevolg geeft verzoeker nog blijk van het vereiste actueel belang bij het cassatieberoep.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 44 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat zijn huwelijksakte, die werd gebruikt tegenover de Belgische overheden om het verblijfsrecht te verkrijgen, niet vals is. Verzoekers huwelijk in Nederland is rechtsgeldig en wordt nog steeds erkend. Een beoordeling ervan als schijnhuwelijk door eerst de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND) en vervolgens in beroep de rechter in Den Haag, verandert daaraan niets. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwt als misleidend het feit dat verzoeker

het bestaan van het huwelijk heeft aangewend, wetende dat het huwelijk als een schijnhuwelijk werd beoordeeld. Enerzijds wordt er dus gesteld dat er geen sprake is van een vals document, terwijl anderzijds het gebruik van dit niet valse document misleidende informatie zou uitmaken. Verzoeker heeft geen informatie verschaft die op enigerlei wijze misleidend zou zijn. Door enerzijds te erkennen dat de huwelijksakte geen vals document uitmaakt, maar anderzijds te stellen dat het gebruik ervan misleidende informatie vormt, is het bestreden arrest volgens verzoeker intern contradictorisch en schendt het artikel 149 van de Grondwet en artikel 44 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing, hierin gesteund door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem lijkt te verwijten iets niet te hebben meegedeeld, namelijk de beslissing van de Nederlandse IND. De vraag rijst of er bij “iets niet meedelen” wel sprake kan zijn van misleidende informatie vermits in dat geval net geen (misleidende) informatie wordt gebruikt en verzoekers verblijf daarom niet op grond van artikel 44 van de vreemdelingenwet kon worden ingetrokken. Gelet op de intrinsieke tegenstrijdigheid van de motivering van het bestreden arrest, kan ze niet als antwoord dienen op de door verzoeker aangevoerde argumenten. Verzoeker besluit dat het bestreden arrest geen daadwerkelijk antwoord biedt op zijn argumenten en niet toelaat na te gaan of deze argumenten wel ten gronde werden onderzocht.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de verwerende partij het eerste middelonderdeel niet weerlegt, maar louter stelt dat de overwegingen in het bestreden arrest berusten op het feit dat de verzoeker misleidende informatie zou hebben meegedeeld bij zijn aanvraag tot gezinshereniging aangezien hij zich had beroepen op een huwelijk waarover de rechtbank in Den Haag had geoordeeld dat het een schijnhuwelijk betrof. De verwerende partij vergeet evenwel dat in het bestreden arrest evenzeer wordt gesteld dat de huwelijksakte geen valse akte is. Verzoeker acht het arrest dan ook intern contradictorisch.

Verzoeker vervolgt dat zijn huwelijk nog steeds rechtsgeldig is in Nederland. Bovendien gaat de verwerende partij eraan voorbij dat het vonnis van de rechtbank in Den Haag niet verzoekers huwelijk als voorwerp had maar wel zijn verblijfsaanvraag. Het vonnis van die rechtbank vormde een uitspraak in beroep na een eerdere beschikking van de IND. De beoordeling dat een duurzame en exclusieve relatie niet wordt aangetoond, vormt een van de motieven van dat vonnis. Volgens verzoeker kent de verwerende partij ten onrechte een absoluut karakter en een wereldwijde rechtskracht toe aan een van de motieven van een buitenlandse uitspraak in het kader van bestuursrecht.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

9. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

10. Naar luid van artikel 44 van de vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt” die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. In deze bepaling wordt dus uitdrukkelijk een onderscheid gemaakt tussen enerzijds het meedelen van informatie en anderzijds het gebruik van documenten.

De kwestie of een akte al dan niet vals of vervalst is, heeft betrekking op de eigenschappen van het betrokken document zelf. Het document waarvan verzoeker te dezen gebruik heeft gemaakt is zijn Nederlandse huwelijksakte. In het bestreden arrest wordt hierover gesteld dat de aanvankelijk bestreden beslissing “erkent dat de huwelijksakte die de verzoekende partij voorlegt geen valse akte is”.

De informatie betreft de inhoud van hetgeen verzoeker heeft meegedeeld. In het bestreden arrest wordt overwogen dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “wel [acht] dat de verzoekende partij misleidende informatie heeft gebruikt om haar verblijfsrecht te verkrijgen nu de toekenning was gesteund op het huwelijk van de verzoekende partij dat uiteindelijk een schijnhuwelijk blijkt te zijn” en dat “ondanks de duidelijke vaststellingen in [het vonnis van de rechtbank van Den Haag van 16 februari 2017], de verzoekende partij opnieuw het bestaan van een huwelijk heeft gebruikt voor de Belgische autoriteiten, wetend dat het huwelijk als schijnhuwelijk werd beoordeeld”. In het bestreden arrest wordt nog vastgesteld dat de verwerende partij “niet op kennelijke onredelijke wijze [kon] vaststellen dat er sprake was van een schijnhuwelijk” en dat zij “terecht kon oordelen dat de verzoekende partij misleidende informatie heeft verschaft”. Het meedelen van misleidende informatie dat verzoeker wordt aangerekend, is, anders dan verzoeker thans voorhoudt, niet “het gebruik van dit niet-valse document”, maar wel de verwijzing naar het huwelijk, waarvan hij wist dat het als schijnhuwelijk werd beoordeeld. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze (misleidende) informatie dus betrekking

op de intentie van het huwelijk waarop verzoeker zich beroept met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Dergelijke intentie houdt geen verband met de eigenschappen van een document, zoals de kwestieuze huwelijksakte.

11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt niet dat verzoekers huwelijksakte vals of vervalst zou zijn. Het vormt geen tegenstrijdigheid van motieven om enerzijds de echtheid van de huwelijksakte te aanvaarden en anderzijds te aanvaarden dat op grond van de uit Nederland ontvangen gegevens in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker misleidende informatie heeft aangewend door te verwijzen naar het huwelijk waarvan hij wist dat het reeds als een schijnhuwelijk werd beoordeeld.

12. Verzoekers bedenking in de memorie van wederantwoord dat het huwelijk in Nederland rechtsgeldig is en nog steeds wordt erkend, doet geen afbreuk aan het voorgaande. In het bestreden arrest wordt immers overwogen dat uit het vonnis van de rechtbank van Den Haag van 16 februari 2017 “duidelijk [blijkt] [...] dat de verzoekende partij een schijnhuwelijk heeft afgesloten met het oog om een verblijf te verkrijgen”, alsook dat het gegeven “dat nadien geen nietigverklaring volgde, [...] niet relevant” is omdat “[u]it geen gegeven blijkt dat in Nederland de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk automatisch gevolgd wordt door de nietigverklaring van het huwelijk”. Verzoeker betwist deze overwegingen niet.

Voorts brengt verzoeker geen bepaling bij die zou zijn geschonden door te aanvaarden dat het vonnis van de rechtbank van Den Haag van 16 februari 2017, dan wel een van de motieven ervan, wordt betrokken in de beoordeling van de vraag of verzoeker al dan niet misleidende informatie betreffende zijn huwelijk heeft gebruikt om zijn verblijfsrecht te verkrijgen.

Tweede middelonderdeel

13. Bij de beoordeling van het eerste middelonderdeel is reeds vastgesteld dat de misleidende informatie die verzoeker volgens het bestreden arrest werd aangewreven, betrekking heeft op de verwijzing naar het huwelijk, waarvan hij wist dat het door de rechtbank van Den Haag als schijnhuwelijk werd beoordeeld. Het gaat dus niet, zoals verzoeker thans voorhoudt, om het gegeven dat hij de beslissing van de IND niet heeft meegedeeld. Het middelonderdeel mist feitelijke grondslag in de mate dat verzoeker voorhoudt dat hem het niet-verstrekken van bepaalde informatie zou worden verweten. In dat opzicht toont verzoeker dan ook geen schending aan van artikel 44 van de vreemdelingenwet.

Verder treedt de Raad van State als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf. Hij kan derhalve niet in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordelen of de aanvankelijk bestreden beslissing al dan niet was gesteund op foutieve gegevens of kennelijk onredelijk was op het ogenblik dat ze werd genomen.

14. In de mate dat verzoeker de “intrinsieke tegenstrijdigheid” van de motivering van het bestreden arrest inroept, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra* waarin wordt vastgesteld dat er geen sprake is van tegenstrijdige motieven. Verder geeft verzoeker niet aan welke argumenten hij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had voorgelegd waarop de motivering van het bestreden arrest volgens hem “geen daadwerkelijk antwoord” zou vormen.

Conclusie

15. Het eerste middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 144, 145, 146 en 149 van de Grondwet, de artikelen 39/1 en 39/2 van de vreemdelingenwet en artikel 146*bis* van het oud Burgerlijk Wetboek.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd is om te oordelen of zijn huwelijk al dan niet kan worden erkend en of het al dan niet een schijnhuwelijk betreft, aangezien dit een kwestie van burgerlijk recht betreft. Niettemin spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest herhaaldelijk uit over het huwelijk in de zin dat het een schijnhuwelijk betreft, des te meer wanneer hij ten onrechte verwijst naar artikel 146*bis* van het oud Burgerlijk Wetboek. Verzoeker heeft deze bepaling op geen enkele wijze ingeroepen of zelfs maar vermeld in het annulatieberoep. Dit alles klemmt volgens verzoeker des te meer omdat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat het huwelijk in België werd erkend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft trouwens niet aan waarom artikel 146*bis* van het oud Burgerlijk Wetboek zou kunnen worden toegepast op een huwelijk tussen een Nederlandse vrouw en een Surinaamse man, afgesloten in Nederland. Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid heeft overschreden.

17. In de memorie van wederantwoord herneemt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat, anders dan in de memorie van antwoord wordt gesteld, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel degelijk herhaaldelijk, zowel impliciet als expliciet, uitspreekt over zijn huwelijk, in de zin dat het een schijnhuwelijk betreft. Volgens verzoeker beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf het huwelijk als een schijnhuwelijk. In het bestreden arrest wordt immers eerst gesteld dat de huwelijksakte geen vals document betreft, vervolgens wordt de akte getoetst aan artikel 146*bis* van het oud

Burgerlijk Wetboek en wordt besloten dat verzoeker het tegendeel, namelijk dat geen sprake is van een schijnhuwelijk, niet aantoonde.

Beoordeling

18. Verzoeker richt zich in het middel specifiek tegen de volgende overwegingen in het bestreden arrest, waarin de RvV zich volgens hem uitspreekt over zijn huwelijk als over een burgerlijk recht:

“Uit voormeld vonnis blijkt duidelijk dat de rechtbank oordeelde dat de verzoekende partij een schijnhuwelijk heeft afgesloten met het oog om een verblijf te verkrijgen. Het gegeven dat nadien geen nietigverklaring volgde, is niet relevant. Uit geen gegeven blijkt dat in Nederland de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk automatisch gevolgd wordt door de nietigverklaring van het huwelijk. Feit is dat ondanks de duidelijke vaststellingen in voormeld vonnis, de verzoekende partij opnieuw het bestaan van een huwelijk heeft gebruikt voor de Belgische autoriteiten, wetend dat het huwelijk als schijnhuwelijk werd beoordeeld. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon dan ook op niet kennelijke onredelijke wijze vaststellen dat er sprake was van een schijnhuwelijk, gegeven dat het bestuur ongekend was op het ogenblik van de afgifte van de F-kaart. De verwerende partij kon terecht oordelen dat de verzoekende partij misleidende informatie heeft verschaft, in toepassing van artikel 44 van de Vreemdelingenwet.

[...]

2.4. Voorts gaat de verzoekende partij voorbij aan de volgende motieven:

‘Verder maakt betrokkene evenmin aannemelijk dat er thans wel sprake zou zijn van een duurzame levensgemeenschap.

[...]

Ook dit motief, dat steunt op een juiste feitenvinding in het administratief dossier, ondersteunt de Raad. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekende partij op 28 januari 2022 een brief van 16 juli 2021 ter kennis kreeg waarin te lezen viel dat door het schijnhuwelijk de verzoekende partij onder een vals voorwendsel het verblijfsrecht in België verkreeg.

[...]

Het gegeven dat niet eens gekend was van wie de ‘partner’ van de verzoekende partij zwanger was en enkel een verklaring van deze ‘partner’ is toegevoegd, niet van objectieve aard gelet op de afsluiting van een schijnhuwelijk, is onvoldoende als bewijsmiddel om de eerdere vaststellingen van het bestaan van een schijnhuwelijk te weerleggen.

[...]

De verzoekende partij kan haar eigen tekortkomingen niet afschuiven op de schouders van de verwerende partij door het tijdsverloop sedert de afsluiting

van het schijnhuwelijk. Dergelijke houding is niet ernstig. Een schijnhuwelijk laten voorstellen als een gewoon huwelijk is misleidend.
[...]

Uit *supra* blijkt dat de verzoekende partij een huwelijk aanging met de bedoeling een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en niet omwille van het bestaan van een duurzame relatie. Uit het voorgaande blijkt ook dat de verzoekende partij faalde in haar bewijslast aan te tonen dat zij inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de persoon met wie zij samenwoont.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat ‘in de regel’ het samenwonen een belangrijke aanwijzing is voor het aantonen van een gezinsrelatie, toont de verzoekende partij niet aan dat dit geldt voor schijnhuwelijken. De verzoekende partij kan haar ogen hiervoor niet sluiten. Ook bleek niet dat het ongeboren kind de verzoekende partij als vader heeft.

De verzoekende partij werd uitgenodigd haar gezinsleven toe te lichten en aan te tonen dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk was, maar slaagde hier niet in.

In die omstandigheden toont de verzoekende partij niet aan dat zij over een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezins- en familieleven heeft.”

Verzoeker bekritiseert ook de volgende verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 146*bis* van het oud Burgerlijk Wetboek:

“De Raad wijst erop dat elke administratieve overheid bevoegd is om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten ‘kennelijk’ niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar ‘enkel’ op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de echtlieden kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische Internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).”

Anders dan verzoeker voorhoudt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de aangehaalde overwegingen niet of zijn huwelijk “al dan niet erkend kan worden, en of dit al dan niet een schijnhuwelijk is”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen eigen onderzoek van verzoekers huwelijk gevoerd noch oordeelt hij op grond van een eigen onderzoek dat het om een schijnhuwelijk gaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

verwijst wel naar het vonnis van de rechtbank in Den Haag van 16 februari 2017 en stelt vast dat verzoeker volgens dat vonnis een schijnhuwelijk heeft afgesloten met als oogmerk het verkrijgen van een verblijf. Vervolgens komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot het besluit dat de verwerende partij “op niet kennelijk onredelijke wijze” heeft vastgesteld dat er sprake was van een schijnhuwelijk, daarbij steunend op dat vonnis. Tot slot stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van de beslissing van de gemachtigde niet aannemelijk maakt.

Met de voorgaande beoordeling gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid niet te buiten en spreekt hij zich niet zelf uit over het huwelijk van verzoeker als burgerlijk recht. Dat het huwelijk wordt gekwalificeerd als een schijnhuwelijk, volgt uit de aanvankelijk bestreden beslissing, die zich volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op niet kennelijk onredelijke wijze heeft gesteund op het meergenoemde vonnis van de rechtbank in Den Haag.

19. Waar de Raad vaststelt dat het niet relevant is dat na het vonnis van de rechter in Den Haag geen nietigverklaring volgde en dat ook het motief dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er thans wel sprake zou zijn van een duurzame levensgemeenschap steunt op een juiste feitenvinding, beoordeelt hij de juistheid en redelijkheid van de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij spreekt zich met deze overwegingen evenmin op grond van een eigen onderzoek uit over verzoekers huwelijk. Uit het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens zelf de term “schijnhuwelijk” aanwendt, volgt niet dat hij op grond van een niet toegelaten eigen beoordeling tot de conclusie is gekomen dat het huwelijk van verzoeker als een schijnhuwelijk moet worden aangemerkt.

20. De algemene overweging in het bestreden arrest betreffende artikel 146bis van het oud Burgerlijk Wetboek en de bevoegdheid van elke administratieve overheid om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte aan die

bepaling te toetsen, houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid zou hebben overschreden door zelf het huwelijk aan het voornoemde artikel 146*bis* te toetsen. In de bedoelde overweging neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf geen standpunt in over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht. Ze kan de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.

21. Met het voorliggende middel beoogt verzoeker de onwettigheid van de motivering te laten vaststellen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Kritiek op de juistheid van de motieven houdt geen verband met en kan derhalve niet leiden tot het vaststellen van een schending van artikel 149 van de Grondwet.

22. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams